

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 73.

22de (21de offentlige) Møde.

Onsdagen den 27de Februar.

(Forts.)

Mourier (forts.) Det synes og klart, at det fra intetsomhelst Synspunkt vilde være hensigtsmæssigt, at de vedkommende private Birker strax bleve nedlagte, hvilket saameget mindre kunde tilraades, som der forestaaer en indgribende Omorganisation af Retsforfatningen, blandt Andet efter Grundlovens § 76, der paabyder, at Retspleien skal adskilles fra Forvaltningen. Derfor vilde det under de nuværende Forhold ganske vist være et Misgreb, om man strax vilde stride til Birkers Nedlæggelse. Men, som sagt, dette har Udvalget heller ikke ytret. Det har, uden Tvivl, ligesom Regjeringen, meent, at de private Birkers Nedlæggelse skulde ske hen i Tiden, alt som Vacance indtræder, eller efterhaanden som passende Leilighed der til frembyder sig. Imidlertid tilraader dog Udvalget, at der inden Aarets Udgang skal tages Bestemmelse om, hvilke Birker der skulde nedlægges, og hvilke der skulde vedblive at bestaae som særskilte Jurisdictioner. Netop herved, troer jeg, at Udvalget er kommet ind paa en Vej, som vi ikke bør betrede; thi, naar man er enig i, at Birkerne ikke strax skulde nedlægges, men denne Foranstaltning skydes ud i Fremtiden, saa er det ikke noget godt Raad, at der strax skulde tages Bestemmelse om, hvilke Birker der i sin Tid skulde nedlægges, og hvilke ikke. Jeg maa herved tillade mig at gentage, at Birkeres Nedlæggelse er en i flere Maader ikke lidet indgribende Foranstaltning, der kan have sine Banskeligheder, og hvorved ikke saa praktiske Hensyn kunne være at tage. Men man skal da ikke, naar ingen Nødvendighed herfor er tilstede, foregribe en saadan Bestemmelse, førend Tiden kommer. Vi skulde ikke nu fremkalde en Lov, som bestemmer, hvad der skal ske om 10 eller 20 Aar,

eller om en ubestemt Arrække; men vi skulde blive indtil Tiden kommer, og see til, hvorledes Forholdene da stille sig; først til den Tid kan med Sikkerhed hensigtsmæssig Bestemmelse tages, under behørigt Hensyn til hvad de daværende Forhold tilsige. Endnu skal jeg ikke paa dette Sted tilbageholde den Bemærkning, at man under vor nuværende Retsform vel skal vogte sig for, hvor det ikke er fornødent, at foregribe Noget, som tilhører Fremtiden. Vi kunne ikke og skulde ikke binde de tilkommende Rigsdage, og skulde derfor ikke letteligt votere Love om, hvad der skal ske om 10 eller 20 Aar.

Men, er ikke en saadan Lov som den, Udvalget vil der skulde emanere inden Aarets Udgang, nødvendig for den Sags Skyld, som nu foreligger, for nemlig at faae en Bestemmelse om, til hvem de patrimonielle Skiftejurisdictioner skulde overdrages? Det er virkelig kun for denne Sags Skyld der kan blive Spørgsmaal om, allerede inden Januar Maaned 1851, at lade en Lov udkomme, som endeligt bestemte, hvilke private Birker der skulde nedlægges og hvilke ikke. Men jeg skjønner ikke, at en saadan Lov blot af den Grund paa nogen Maade kan ansees nødvendig. Der ere nemlig flere andre Veie, ad hvilke man kan gaae, og deriblandt navnlig een, som forekommer mig at være den rette; det er netop den, som Lovudkastet har paavist. Naar man nemlig ikke strax, eller dog inden Aarets Udgang vil tage endelig Bestemmelse om, hvilke private Birker der skulde nedlægges — hvilket jeg, efter hvad jeg allerede har tilladt mig at bemærke, paa det bestemteste maa fraraade — lade der sig tænke tre Alternativer: enten ubetinget at henlægge den patrimonielle Skiftejurisdiction til Birkedommerne i de vedkommende hidtil saakaldte private Birker, eller ubetinget at henlægge den til vedkommende Herredsfogeder eller saakaldte kongelige Birkedommere, eller ende-